

פסח, אבל ראוי הוא להיקרב לשם שלמים, ולהלן יתבאר בעזה"י, מה דינו אם נשחט בשאר ימות השנה חוץ לעזרה.

א. דעת רב חסדא או רבה.

בשאר ימות השנה, הפסח אינו ראוי להיקרב לשם פסח בעזרה, ולפיכך השוחט אותו בחוץ לשם פסח, פטור מכרת של שחוטי חוץ, שכן לא שחט באופן הראוי בפנים.

אבל אם שחטו בחוץ בשאר ימות השנה לשם שלמים, מאחר שהוא ראוי לכך בפנים, חייב על שחיטתו בחוץ כרת של שחוטי חוץ.

וכששחטו בחוץ סתם, בלא לפרש אם שוחט לשם פסח או לשם שלמים, מאחר שמתחילתו הופרש לשם פסח, הרי זה כשוחטו לשם פסח, ופטור על כך מכרת של שחוטי חוץ.^א

ואין זה דומה לשוחט בחוץ שעיר משעירי יום הכפורים, שאף שהופרשו להגריל עליהם להיות האחד שעיר פנימי והאחד משתלח, מתחייב על שחיטתם בחוץ כרת של שחוטי חוץ, כי ראויים להיקרב לשם שעיר חיצון. שכן הפסח, כל זמן שלא נעקר ממנו שם פסח, אינו ראוי להיקרב בפנים, וכששחטו סתם עדיין שם פסח עליו. מה שאין כן שעירי יום הכפורים, מאחר שמתחילתם הופרשו להגרלת שעיר פנימי שהוא חטאת, בלא עקירת שםם הם ראויים להיות שעיר חיצון, שגם הוא חטאת, ומאחר שכפי מה שהם, הם ראויים להיקרב בפנים, השוחט אותם בחוץ חייב.

ב. דעת רב דימי אמר רבי ירמיה אמר רבי יוחנן. וכן דעת רבי ירמיה מדפתי.

השוחט את הפסח בשאר ימות השנה בחוץ לשם פסח [או סתם שהוא כלשמו], פטור מכרת של שחוטי חוץ, כי אינו ראוי להיקרב בפנים לשם פסח.

וכמו כן השוחט את הפסח בשאר ימות השנה בחוץ לשם שלמים, גם כן פטור מכרת של שחוטי חוץ, אף על פי שראוי להישחט בפנים לשם שלמים.

^א כך דייקו בגמרא, ממה שאמרו שלא לשמו חייב, הא סתמא פטור. ותימה לרבינו תם, נידוק מרישא איפכא, טעמא דלשמו פטור, הא סתמא חייב. ודוחק הוא לומר דלשמו דרישא היינו סתמא משום דאמרינן ... דסתם זבחים לשמן הן עומדין, דהני מילי בזמנן, אבל פסח בשאר ימות השנה סתמיה לאו לשמו קאי. אלא נראה כספרים דלא גרסי טעמא דשלא לשמו, ואיכא למימר דמרישא דייק, לשמו אמאי פטור, דסלקא דעתך דלא בעי עקירה, ואם כן אמאי פטור, והא אי בעי שחיט סתמא בפנים, דסתמא שלא לשמו קאי, ומשני דבעי עקירה, ואם כן סתמא שלא עקר נמי פטור. [עי' תוס'].